

Rablás

100

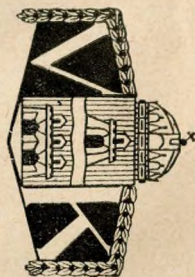
és rablás között is van különbség. Ahogyan a revolvert tartja a merénylő, ahogyan a nyakadba dobja a hurkot, az mind más és más. Az is különbség, hogy kit foszt ki, mert nekünk jobban fáj, ha a szegény ember egyetlen télikabátját huzza le, mintha egy dús gazdag embertől a tömött pénztárcáját szedi el. Ezeket az egyetlen télikabátokat évek munkájával izzadják ki, míg emennek erszényét egyetlen trezornyitással újra meg lehet tölteni.

Valahogy ebből a látószögből kell nézni a bakkarat halálát és a löverseny életbenmaradását. A hasonlatot természetesen nem szabad ad abszurdum vinnünk, mert a klubok bakkarázóasztala miatt is sok-sok „egy télikabátos” ember huzta ki már a telet őszi felöltőben. A többség azonban könnyű szívvvel dobta oda az ezreseket, amelyeknek helyén hetek alatt ujak nőttek a zsebében. Ebben a könnyű pénzszerzéstől illatos világban a nagy összegekkel manipuláló embert nem tudja földre teperni semmi, itt csak a kisemberek buknak el, szerencsére nem esnek nagyot, mert nem nőttek magasra a földtől. Mégsem siratjuk meg a bakkarat-asztalt, amelyen most a legtöbb klubban a belügyminiszter és a rendőrség közbelépése után a mosogatólány alussza délutáni álmát. Csak egyszer álmodjék szépet egy cselédleány: több és becsesebb az erkölcs szempontjából, mint a legszelidebb bakkaratjáték.

De ha hadat üzentek a bakkaratnak, akkor minden hazardjátékot irtsanak ki. Ha a zöld asztal veszedelmet jelent, akkor mi azt mondjuk, hogy a zöld gyepe még inkább gyilkos és pedig a legszegényebb néposztály gyilkosa. A riporterek által számtalanszor megrajzolt mosónő, aki az utolsó vánkosát viszi a löverseny miatt a zálogba: sajnós, nem mese és nem volt mese sohasem. A klubok megválogathatják azokat, akiket tagokul vesznek föl, de a löversenyre mindenki beléphet és mindenki elvesztheti az utolsó petájkját, aki a belépődíjat lefizette. A löverseny az urak mulatsága és a szegények koporsója. Nekünk hiába jönnek Széchenyi Istvánnal és a lovak fajnemesítésével példálózni, ez, ami itt folyik, nem a Széchenyi István löversenye, hanem a legközönségesebb szerencsejáték. Hiába jönnek azzal is, hogy Budapest világvárosiasságához, idegenforgalmának emeléséhez kell a löverseny, nekünk ezen a réven nem kell az idegenforgalom sem.

Égbekiáltó csak hallani is, hogy Alagon a hét versenynap alatt tízmillió forgalma volt a fotalizátornek. Az így elszórt ezreseket nem sajnáljuk, de fáj minden tíz és öt korona, amit a mosónők a kendőjük esücskéből dobtak oda a szerencse molochjának. Csináljanak száz vagy ezer koronás belépődíjakat, legyen a löverseny tisztán az urak mulatsága, nyerjék el egymás millióit a hadimilliomosok, de hagyjanak békét a szegény embereknek. Mert ami most folyik, az gyalázatosabb, mint a bakkarat, még akkor is, ha az Urlovasok Szövetkezete, vagy a Magyar Lovaregylet nevű két kulturintézet naponta százezer koronákat keresnek is.

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:		Tárgy:	Oszályozás
Cím:	Rablás	Hely:	795.4
Forrás:	Forraszi Hírlap	Dátó:	"1918"
(Hely)		(Idő)	
		(Köt. v. fiz.)	
		(Old)	

Székesfehérvári Helynyomda 1916.